

Joni Järvi-Laturi

Enkeli

Joni Järvi-Laturi

Enkeli

© 2022 Joni Järvi-Laturi

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6752-8

Sisällysluettelo

I

Sade

Kävin äsken Helsingissä

Suojatie

Myöhäisillan reunalla

II

Lapsenomainen ilo asioista

2005

Kaupungin yö

Amerikkalainen ystävä

III

Oodi kansainvälisyydelle

Tuutulaulu

Alkemisti

IV

Oodi jääkiekolle

Taivas, osa 2

Rakkauselämää

Vihreät miehet

V

Runo Sirjasta

Taivas

Kuolleet naiset

Rovio

I

Sade

Sade irtoaa lehdestä,
niinkuin kuusi vuotta sitten
kun sinut menetin,
ja kaksikymmentä vuotta sitten
kun en tuntenut sinua,
metsän peikkotyttöä
kun olit hauras ja viaton
Helsinkiä matkaava pikkutyttö
ja parvekettasi,
josta nousit ja tiputit
aikuisena
tupakantumpin sinne
satujen metsään.

Vuodet satumetsää,
vaikkakin kerrostalonasunnon bileissä
ja parvekettä
täynnä nuoria ihmisiä,
syksyt lehtiä,
joita hippiystäväsi ja sinä
jouduitte haravoimaan
keltaisesta talosta.

Unelma kommuunista,
keskellä myöhäisiltä
bussilla keskustaan
bilettämään
yöt itsemurhaa
ja yöt bensiinin legendaa.

Kaipaus valtamerta
kaipaam sinua,
olit vitun kaunis
parantolatyttö,
kauneutesi graffitia
kangasta,
loputonta käsittämätöntä,
vuodet kanssasi
heroiinia
ilman huumetta.

Kävin äsken Helsingissä

Lasagne hyvää, terassit aurinkoisia.
Kaiken olen jo kokenut paitsi suuren rakkauden.
Kaupunki täynnä työn ratasta.

Junissa on kiva miettiä pysähtymistä,
Paikkaa jossa saa vaipua ajatuksiin,
Katsella ulkopuolelle ikkunasta,
Mustaihoiset junasiivoojat lepäävät hetken raiteella roskalaatikon päällä.
Varusmies kävelee junaa kohti joka vie takaisin kasarmiin.
Miettiä uutisia, koko hektistä hyvinvointipalloa.
Välimatkoja, välipaikkoja, välinurkkia, välipaloja.
Ajattelen arvokasta kuolemaa sairaalan neljännessätoista kerroksessa.
Surua, kauhua, ahdistusta jota me kaikki välillä koemme.
Kadunlakaisijaa, metron kolinaa Kalasatamassa.
Varjoja, huoneita, pölyjä.

Miehen halu olla naisen sisällä, turvassa kaikelta.
Ihanan naisen puhe jota kuunnellessa sulkee silmänsä ja uneksii.
Taksin navigaattori on suuri kun festivaali toi ruuhkan Tampereelle.

Me elämme massiivisessa hyvinvointipallossa jota edesautetaan hitonmoisella
määrällä työtä jotta voimme samalla elää hitonmoisessa määrässä hyvinvointia.

Suojatie

"Asiat ovat nykyään niin suuria
Ettemme pysty kuin ihmettelemään niitä."

Katson ruotsalaisia lumessa. Illalla. Pimeässä.
Vanhoja, viisaita ruotsalaisia.
He ihailevat revontulia.
Ojan lumessa on tosi pimeätä.
He tarkkailevat ilveksiä.

Kulttuuri kukoistaa.
Elokuvasivustolta opin että koko ajan ilmestyy uusia ajankuvia.
Marilynia, trilleriä, kauhua.
Isot, billboard-julisteet saavat minut odottamaan.
Tummanvihreää efektitulvaa.
Kaipaen Bergmania, hiljaisia rannikkoja, tuulta.
Mutta nykyaikana on mihin paeta, tummaa tai blondia.
Tuodaan elokuva uudelle vuosikymmenelle.
Minulla on teoria nykyelokuvasta.
Se on vahvaa ja lakonista. Kuin kahvi tai yö. Tai talvi.
Mutta miten se muuttuu.
Iso auto, rekka.

Ajaa ohitseni kun olen tupakalla.
Muistuttaa turvasta vaaran jälkeen.
Tennistä, biljardia.
Lyödä palloja kuin palleja.
Amerikkalaisesti äännettynä.
Saatananmoisia iskuja.
Jossain sitäkin harrastetaan.
Ei pelkästään elokuvateatterin ruudulla.

Arki luotettavaa, se kiertää, ihmiset kiertää, asiat edistyy, kahvit keitetään ja ruoat
napostellaan catering-ruokalassa kuin isot miehet, nälkiintyneet äitien poikien masut.
Arki, asiat tehdään yhdessä ja ne edistyy. Arki on levitelty eri puolille kaupunkia.
Ihania ihmisiä.

Tummaa runoutta.
Mökipöydän äärellä.
Korttipelejä ja trivial pursuitia.
Kuumaa kahvia ja kaakaota.

Minä olen viimeiset kolme päivää katsonut 1960-luvun amerikkalaisia tupakkamainoksia.

Askeissa ei saisi olla varoituksia.

Ne rumentavat tavan.

Mietin missä on meidän suuret filosofit, ajattelijat ja taiteilijat.

Televisiossa pyörii kuusi ruokaohjelmaa samaan aikaan.

Ehkä emme aina tarvitse muuta.

Ihmiset ovat onnellisia.

Tämä kaikille.

Myöhäisillan reunalla

(Late Night with Conan O'Brien)

Kaipaani sitä ohjelmaa.

Kaipaani sitä huumoria, kaipaani sen talk show'n viattomuutta. Sellaista ei enää ole olemassa.

Nykyään jenkkien talk show't on pilattu politiikalla ja liialla todellisuudella.

Se koko studio jäi mieleeni sopukkana. Tummansininen studio, jonka reunalla oli New Yorkin tähtitaivas. Illat jolloin joka jakso oli kuin turvaise musta huone.

Kaipaani niitä huoneita, niitä kymmeniä ja kymmeniä huoneita, jotka olivat ikään kuin piilossa yleisöltä. Niissä työskentelivät ohjelman tekniset tiimit, sihteerit, kirjoittajat kaukana studiosta, jonka takana ne olivat. Ihan kuin teatterissa.

Ohjelma on vanhentunut mahtavasti, muistan kun ohjelmassa oli uutisia hurrikaaneista ja sähkökatkoksista ja siinä näkyi kartta ja se kartta on vanhentunut kauniisti.

Kaipaani niitä luomisvoimaisia sketsejä, niiden aiheilla ei ollut rajoja ja niissä oli omaa amatöörin viatonta charmia.

Ohjelma on vanhentunut niin kauniisti että se näyttää 2000-luvun kauneuden.

Koko ajan tuntuu että tällaisia kauniita, viattomia asioita on vähemmän ja vähemmän.

Enkeli on Joni Järvi-Laturin kymmenes runokokoelma.

Teos sisältää yhdeksäntoista eepistä runoa. Monet runot kertovat runoilijan sielukkaista intohimoista ja siitä mikä hänet tekee onnelliseksi. Runoissa on myös paljon selittämätöntä, outojen kokemusten mystiikkaa.